

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Bíró Tamás ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Igazságügyi Kodifikációs és Szolgáltatási Főosztály Jogi Képviseleti Osztály (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 4., ügyintéző: dr. Éles Gyuláné jogtanácsos) által képviselt **Magyar Állam** alperes ellen **kártalanítás** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. május 29. napján 12. P. 20.420/2006/18. számon kiegészített 2007. április 18. napján kelt 12. P. 20.420/2006/16. számú ítélete ellen a felperes 2007. június 6. napján 19. és 2007. június 28. napján 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése és az alperes 2007. július 30. napján Pf.3. sorszámmon előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2006. január 30. napján előterjesztett keresetében a 2004. december 19. napján elrendelt és 2005. október 19. napján megszüntetett előzetes letartóztatása miatt a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 580. § (1) bekezdés I. c) pontja alapján 1.200.000 Ft összegű vagyoni és 6.000.000 Ft nem vagyoni kára megtérítését kérte kártalanítás jogcímén. Késedelmi kamat iránti követelését a keresetlevél benyújtása napjától érvényesítette. Előadta, hogy ugyanazon bűncselekmény miatt a perbeli esetben már másodszor rendelték el vele szemben

az előzetes letartóztatást, jóllehet okkal feltételezte, hogy az első gyanúsítás és nyomozás megszüntetése után sikerült magát tisztázni. A Be. 582. §-a és a Ptk. 355. § (1) bekezdése alapján a következő vagyoni károkat érvényesítette: jövedelem kiesése 700.000 Ft, mert 10 hónapra alkalmi munkából havi 70.000 Ft figyelembevételével ilyen jövedelemmel rendelkezett volna; bruttó 500.000 Ft ügyvédi munkadíj. Az alperesi védekezés ismeretében ez utóbbi tekintetében előadta, hogy bruttó 400.000 Ft az a rész, ami az előzetes letartóztatással kapcsolatban kifejtett védő tevékenységre jut. Nem vagyoni károsodását azzal kívánta alátámasztani, hogy a fogvatartás alatt egészségi állapotában jelentős romlás következett be, a büntetés-végrehajtás kórházában magas vérnyomás problémával kezelték, emellett pszichésen károsodott, depressziós lett. Hivatkozott azon köztudomású tényre miszerint a személyi szabadság hosszabb időtartamú jelentős korlátozása fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelő és általában is káros. Azt az álláspontot is megfogalmazta, hogy az ügy elhúzódásához az eljáró hatóságok felróható magatartása is jelentős mértékben hozzájárult. E körben a haemogenetikai szakértő késedelmes kirendelésére utalt. Kérte annak figyelembevételét, hogy az előzetes letartóztatása elrendelésétől 2005. március 30. napjáig nem volt kapcsolattartási engedélye, így nem kaphatott csomagot, nem fogadhatott látogatót, nem telefonálhatott.

Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta, de előadta, hogy a felperes az előzetes letartóztatással összefüggésben keletkezett kárait minden kétséget kizáróan bizonyítani köteles. A felperest jövedelem kiesés címén kártalanítás nem illeti meg, mert 2004. december 17-i gyanúsítottai vallomásában azt nyilatkozta, hogy jövedelem- és munkanélküli. Az ügyvédi költség tekintetében arra hivatkozott, hogy a követelt összegről a felperes nem jelölte meg, hogy az az egész büntetőeljáráshoz kapcsolódik vagy csak az előzetes letartóztatással összefüggő tevékenységhez. Legfeljebb 100.000 - 150.000 Ft-ot tartott indokoltnak. Az előzetes fogvatartás által előállt nem vagyoni kár jogalapját nem vitatta, az e körben köztudomásúnak minősülő sérelmek orvoslására alkalmas összeget mérlegeléssel kérte megállapítani. A felperesnél már az előzetes letartóztatás előtt magas vérnyomás betegséget, szívritmuszavart, nyombél fekély utáni állapotot állapítottak meg, továbbá pszichés zavart, így ezek a betegségek nem állnak okozati összefüggésben a letartóztatással, ezeket az összecszerűség megállapításánál nem lehet figyelembe venni. A nem vagyoni kár mértékénél azt is kérte értékelni, hogy a felperes többszörösen büntetett előéletű. Az igényelt 6.000.000 Ft-ot irreálisan magasnak minősítette. A keresetben megfogalmazottak miatt rámutatott, hogy kártalanítás csak a jogszabályok betartásával foganatosított előzetes fogvatartás miatt jár, más a büntetőeljárásból eredő sérelemért nem. A felperes előéletét és előzetes letartóztatás idejét figyelembe véve végleges nyilatkozata szerint 1.000.000 - 1.300.000 Ft nem vagyoni kártalanítást látott alkalmasnak a nem vagyoni sérelmek enyhítésére, kiküszöbölésére. A kihallgatott tanúk vallomását nem minősítette alkalmasnak az elmaradt jövedelem igazolására, mert a letartóztatás időpontjában a tanúk már nem dolgoztak az építkezésen. A vagyoni kártalanítás elutasítását, a nem vagyoni kártalanítás mérlegeléssel történő megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság megkeresése alapján a Fővárosi Főügyészség a Be. 584. § (3) bekezdése alapján nyilatkozott, és eszerint a felperessel szemben a nyomozás továbbfolytatásának elrendelése, majd az előzetes letartóztatás elrendelése, meghosszabbítása törvényesen és megalapozottan történt. Mindazonáltal kártalanítást kizáró ok nem állapítható meg.

A Fővárosi Bíróság 2007. április 18. napján meghozott 12. P. 20.420/2006/16. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.140.000 Ft-ot, ezen összeg után 2006. január 30. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatot. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 144.000 Ft perköltséget, továbbá az adóhatóság felhívására 302.000 Ft le nem rótt illetéket. Megállapította, hogy a fennmaradó illetéket az állam viseli. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A 2007. május 29. napján meghozott 12.P.20.420/2006/18. számú kiegészítő ítéletével az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Budapesti Orvosszakértői Intézet munkadíját 10.000 Ft-ban, költség átalányát 3.500 Ft-ban, készkiadását 1.000 Ft-ban, a szakértői díjat összesen 14.500 Ft-ban állapította meg és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül ezt az összeget fizesse meg a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala bevételi számlájára.

A Be. 580. § (1) bekezdés I. c) pontja és (2) bekezdése alapján kimondta, hogy a felperest az előzetes letartóztatás miatti kártalanítás megilleti, kizáró ok nem áll fenn. A kártalanítás módjára és mértékére a Be. 582. § (1) bekezdése értelmében a Ptk-nak a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségi szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésének felhívását követően az egyes kárelemeket illetően a következőket fejtette ki.

Az alperest a kereseti kérelem szerinti 700.000 Ft elmaradt jövedelem megfizetésére kötelezte, mert a meghallgatott tanúk egyező vallomása alapján a felperes a letartóztatása előtt a budapesti Royal Szálló építkezésén dolgozott segéd munkásként és azzal napi 6.000, túlóra esetén 7.000 - 8.000 Ft-ot keresett. A felperes "T. P." vallomása szerint 2004. decemberében még az építkezésen dolgozott, így munkáltatása megszűnése és az előzetes letartóztatás között az okozati összefüggés fennáll. A letartóztatás 10 hónapja és havi 20 munkanap figyelembevételével 6.000 Ft/nap jövedelemmel számolva a felperes jövedelme 1.200.000 Ft lenne, de abból a felperes csak 700.000 Ft-ot érvényesített. A vagyoni kárt nem befolyásolja, hogy a felperes bejelentés nélkül dolgozott, mert köztudomású az építkezéseken az ilyen jellegű munkáltatás. Annak sem tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság, hogy a felperes őrizetbevételekor gyanúsítottai vallomásában magát jövedelem- és munkanélkülinek mondta, mert ezt az állítását a tanúk cáfolták.

Az ügyvédi munkadíjjal kapcsolatos igénynél utalt az Alkotmány 57. § (3) bekezdésében megfogalmazott védelemhez való jogra, továbbá a Be. 46. § b) pontjára és 48. § (1) bekezdésére, majd kifejtette, hogy a terheltnek jogában áll a büntetőeljárás folyamán bármikor védőt meghatalmazni ideértve azokat az eseteket

is, amikor kötelező a védelem. Az érvényesített 500.000 Ft-ból 240.000 Ft megfizetésére kötelezte az alperest 40 óra és 6.000 Ft-os óradíj számítása mellett, mert a védői munkának csak az a része vehető figyelembe, ami az előzetes letartóztatással összefüggésben merült fel. A költségvetésről szóló 2006. évi CXXVII. törvény 58. § (4) bekezdése szerint a kirendelt védő óradíja 2007-ben 3.000 Ft, az elsőfokú bíróság ennek kétszeres összegét minősítette méltányosnak védői óradíjként megállapítani.

A nem vagyoni kár mértékét a Pp. 206. § (3) bekezdése alkalmazásával állapította meg 1.200.000 Ft-ban, mert ezt tartotta az elszenvedett sérelmekkel arányosnak. Hivatkozott arra, miszerint köztudomású tény, hogy a személyi szabadság hosszabb időtartamú, jelentős korlátozása, a börtönviszonyok fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelőek és általában is károsak, a szabadulást követő életvitelben hátrányt jelentenek. Már az előzetes letartóztatás mint szabadságmegvonás ténye alapján a nem vagyoni kártalanítás a felperest megilleti. Az összegszerűség megállapításánál az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperesnek négy hónapig nem engedélyezték a kapcsolattartást családtagjaival, hogy barátai, ismerősei elfordultak a tőle, hogy az eljárás indokolatlanul elhúzódott. De nem hagyhatta figyelmen kívül azt a körülményt, hogy a felperes már többször volt büntetve, jelentős időt töltött büntetés-végrehajtási intézetekben a fogvatartását lényegesen meghaladó ideig, így a szabadságmegvonás esetében kisebb jelentőséggel bír, mint büntetlen előélet esetén. Értékelte viszont, hogy gyanúsítás tárgyát képező bűncselekmény pszichésen nagyobb fenyegetettséget jelentett, mint korábbi elítélései. A beszerzett orvosszakértői vélemény a felperes testi megbetegedései és az előzetes letartóztatás között okozati összefüggést nem állapított meg. A felperes munkaképesség-csökkenésében szerepet játszó pszichiátriai és testi megbetegedései nem állnak összefüggésben a fogvatartással, azok természetes kórokúak. Ezért az elsőfokú bíróság a felperes betegségeit a nem vagyoni kár összegszerűsége megállapításánál figyelmen kívül hagyta.

Az alperest tehát a Be. 585. § (4) bekezdése alapján kötelezte a kártalanítás megfizetésére. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő napja megállapításánál a Ptk. 360. § (1) bekezdéséből indult ki azzal, hogy az nem lehet korábbi, mint a keresetlevél bírósághoz érkezésének napja.

Mellőzte a felperesi indítvány alapján a szakértői vélemény kiegészítését, mert az alapszakértői véleményt az okozati összefüggés hiányát illetően egyértelműnek minősítette, a szakértői vélemény az egyéb orvosi adatok ismeretében aggálytalan volt. A felperes maga csatolta azt az iratot, ami szerint 1999. óta ideggondozói kezelés alatt állt.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott azzal, hogy a felperes 30, az alperes 70 %-ban lett pernyertes. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja szerint számított ügyvédi munkadíjat és a jogtanácsosi munkadíjat, továbbá a pernyerési és pervesztési arányt értékelve a felperest 144.000 Ft munkadíj megfizetésére kötelezte. Az illetékekről szóló 1990.

évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés l) pontja szerinti illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint számított illeték pervesztési arálynak megfelelő mértékű viselésére a felperest a 64. §-on keresztül alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (R.) 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte, míg az ezt meghaladó illeték a R. 14. §-a értelmében az állam terhén maradt.

A kiegészítő ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság az ítélet írásba foglalása során észlelte, hogy a szakértői bizonyítás költségéről a perköltség keretében nem rendelkezett. Ezt a Pp. 225. § (6) bekezdése alapján pótolta, mégpedig oly módon, hogy azt teljes körben a felperesre terhelte, minthogy a szakértői eljárás alapjául szolgáló kereseti kérelem tárgyában a felperes pervesztes lett.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Az ügyvédi költséggel kapcsolatos okfejtést illetően jelezte, hogy az előzetes letartóztatással kapcsolatban kifejtett védő tevékenységre eső részt 400.000 Ft-ban határozta meg, és az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy a felek szabad megállapodásán alapuló védői óradíjat miért tartotta eltúlzottnak, miért csak 40 órát látott megállapíthatónak az előzetes letartóztatással összefüggésben kifejtett védői munkaóráként. A nem vagyoni kár összegének meghatározásánál nem értékelte kellő súllyal a felperes egészségi állapotában bekövetkezett jelentős változásokat és az okozati összefüggés hiánya miatt a nem vagyoni kártalanítás összegét indokolatlanul alacsonyan állapította meg. Csatolta a tököli büntetés-végrehajtási kórház igazolását arról, hogy a letartóztatását követően magas vérnyomás betegséggel kezelték. Az ítélet azon megállapítása nem helytálló, hogy már a fogvatartása előtt magas vérnyomás betegségben szenvedett. Az Országos Orvosszakértői Intézet szakvéleménye elsődlegesen a magas vérnyomás betegség, paranoid skizofrénia és enyhe mentális retardáció, enyhe viselkedés romlás alapján a legmagasabb rokkantsági kategóriába sorolta. Személyes meghallgatása során előadta, hogy a letartóztatás előtt már régóta gyomorfekélye volt, de más betegséggel nem kezelték. Élettársa tanúvallomásában elmondta, hogy a szabadulás után a felperes zavartabb, zaklatottabb lett, gyógyszereket kellett szednie, folyamatos orvosi kezelés alatt áll, és hogy ilyen jellegű probléma a felperesnél korábban nem volt. A felperes a szakértői véleménybe foglalt megállapításokat nem fogadta el, kérte a szakvélemény kiegészítését, indítványát azonban az elsőfokú bíróság elutasította. A szakértői vélemény és ennek alapján az elsőfokú ítélet téves megállapításokat tartalmaz a felperes testi és pszichés betegségeivel kapcsolatban. A szakvélemény rögzítette a Péterfy Sándor utcai Kórház- Rendelőintézet nephrológiai szakvéleményét, amely szerint a felperes magas vérnyomás betegsége kb. 2005. januárja óta ismert, vagyis a fogvatartása kezdetétől. Ennek ellenére a szakvélemény úgy foglalt állást, hogy a felperes testi megbetegedései már a fogvatartás előtt kialakultak, ezért azzal okozati összefüggésbe nem hozhatók. Hasonló a helyzet a pszichés betegségek előzményeivel, hiszen a 2006. május 24. napján kelt igazolást utóbb 2007. június 1. napján kelt iratával korrigálta a Péterfy Sándor utcai Kórház-Rendelőintézet Pszichiátriai Gondozója, miszerint téves volt az általa korábban kiállított igazolás,

ami azt tartalmazta, hogy a felperes 1999. év óta állt pszichiátriai kezelés alatt. Ez a tény a nem vagyoni kártalanítás összezszerűsége megállapítására jelentős kihatással volt. Kifogásolta, hogy élettársa vallomását illetően, amit a törvényes figyelmeztetések után tett meg, és ami a bizonyítékok felsorolása között szerepelt, amellyel kapcsolatban nem merült fel olyan körülmény, ami az elfogultságot megalapozta volna, az elsőfokú bíróság mégis ez utóbbit állapította meg. Összefoglalva a felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem értékelte megfelelően, nem tisztázta a szakértői véleményben felmerült ellentmondásokat, emiatt téves következtetést vont le arra, hogy a felperes betegségei nem hozhatók okozati összefüggésbe a letartóztatásával. Fellebbezéssel élt a kiegészítő ítélet miatt is, annak megváltoztatását, a szakértői díj alperesre terhelését kérte utalva arra, hogy jövedelmi viszonyai miatt költségmentesség engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a marasztalási összeg leszállítását kérte, az ügyvédi költségként megállapított 240.000 Ft 100.000 Ft-ra történő mérséklését. Előadta, hogy azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kártalanításnál a védői munkának csak az a része vehető figyelembe, ami kizárólag az előzetes letartóztatással összefüggésben merült fel. A Be. 582. § (1) bekezdésében foglalt utaló szabály folytán alkalmazandó Ptk. 355. § (4) bekezdése egyértelműen előírja, hogy kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállt csökkenést (költséget) kell megtéríteni. Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes érdekében kifejtett védői tevékenységnek csak egy része volt összefüggésben az alperes objektív kárfelelősségét megalapozó büntetőeljárás kényszerintézkedéssel. A felperes tételes, kétséget kizáró bizonyítást ebben a körben nem terjesztett elő, az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Pp. 206. §-ában előírt mérlegelési szabályt, azonban nem vizsgálta megfelelően azokat az okirati bizonyítékokat, amelyekből a mérlegelés alapjául szolgáló adatok megállapíthatóak, így hogy a kényszerintézkedéssel okozati összefüggésben a védő milyen munkát fejtett ki. Ezek számszerűen és tartalmilag is megállapíthatóak az okiratokból, a fellebbezési és szabadítási kérelmek aránya és milyensége képezheti az alperesre hárítható költségrész mérlegelési alapját. A felperes fellebbezésével érintett részében - fellebbezési ellenkérelme - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezési és csatlakozó fellebbezési kérelmek alapján jogerőre emelkedett 800.000 Ft erejéig a vagyoni és 1.200.000 Ft erejéig a nem vagyoni kártalanítást kimondó ítéleti rendelkezés (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az ezt meghaladó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket bírálta felül.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése egyaránt nem alapos.

A jogorvoslati kérelmek alapján a másodfokú bíróságnak azt kellett megvizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította-e meg a védői munkadíj címén

igényelt vagyoni kárt, illetőleg a nem vagyoni kár mértékét, továbbá, hogy a szakértői bizonyítás költsége kit terhel.

A felperes 2005. december 1. napján, tehát a nyomozás megszüntetése után kiállított számla szerint 500.000 Ft-ot fizetett meg meghatalmazott védőjének jogi tevékenység címén. A meghatalmazott védő a felperes képviselőt nem az eljárás kezdetétől látta el, egy rövid ideig a nyomozó hatóság rendelt ki védőt a felperes részére. A nyomozati iratok szerint a felperesnek a kényszerintézkedéssel összefüggésben összesen két jogorvoslati kérelme volt. A jogi képviselő a felperes két gyanúsított kihallgatásán volt jelent, továbbá az iratismertetésen. A jogi képviselő tevékenysége alapvetően nem a kényszerintézkedéshez kapcsolódik, hanem magához a büntetőeljáráshoz. Többször tevékenységet csak az eredményezhet, ami az előzetes letartóztatás megszüntetéséhez kapcsolódik (szabadlábra helyezési kérelem, jogorvoslat előterjesztése), illetve az jelent többször időráfordítást, hogy a védencével nem a saját irodájában, hanem a fogvatartás helyén találkozhat. Ezt alapul véve a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írt mérlegelést megalapozottnak minősítette, az előzetes fogvatartáshoz kapcsolódó 240.000 Ft-ban megállapított ügyvédi munkadíjnak sem a mérséklésére, sem a megemelésére nem látott indokot.

A felperes a nem vagyoni kár megállapítását azért sérelmezte, mert annál nem jutott kellően kifejezésre az az egészségkárosodás, ami állítása szerint a perrel érintett előzetes letartóztatása miatt alakult ki. A felperes 10 hónapig volt előzetes letartóztatásban. Minden különösebb bizonyítás nélkül a nem vagyoni kár alapjául szolgál az a köztudomású hátrány, ami a személyi szabadság huzamosabb idejű korlátozásából ered. Minden ezt meghaladó hátrányt a felperesnek kell bizonyítani. Így, pl. hogy az egészségkárosodása ténylegesen okozati összefüggésben áll a fogvatartással.

Megjegyzni a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet a nem vagyoni kárnál értékelte azt a körülményt, hogy a felperestől ismerősei, barátai elfordultak, jöllehet ezt a bizonyítás anyaga nem támasztja alá, erre ugyanis ki sem terjedt. Kisebb jelentőséggel vehető figyelembe az a körülmény, hogy a felperest a kényszerintézkedés a családjától elszakította, hiszen a felperes élettársa maga nyilatkozta, hogy az együttélésük kevesebb mint felét a felperes börtönben töltötte, melyből 5 év volt a leghosszabb időtartam.

A felperes állította, hogy magas vérnyomás betegsége ezen letartóztatást követően jelentkezett először, igaz 2004. december 19. napját megelőző egészségi állapotára - hogy milyen betegségekkel kezelték -, nem csatolt okirati bizonyítékokat (pl. házi orvosi igazolást), melyekből okszerűen meg lehetett volna állapítani, milyen panaszai nem voltak. A Büntetés-végrehajtás Központi Kórházának a felperes 2004. december 27. és január 19. napja közötti kezeléséről kiállított zárójelentésében az szerepel, hogy a beteg anamnézisében nyombélfekély, végtagsérülések és magas vérnyomás szerepel. Vagyis a felperes előzményi adatai között volt a magas vérnyomás, mint betegség. Ez tehát, ahogy a szakértői vélemény is tartalmazza,

nincs okozati összefüggésben a perbeli előzetes letartóztatással. A felperes maga csatolta, azt az orvosi igazolást, miszerint 1999. óta ismert a Péterfy Sándor utcai Kórház-Rendelőintézet Pszichiátriai Gondozójában. A felperes a fellebbezése mellékleteként ezen igazolás cáfolatát tartalmazó iratot csatolt, aminek azonban a másodfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget, mert a beszerzett szakértői vélemény szerint a felperes pszichés zavarai elmeorvos-szakértői szempontból természetes kóroknak tekinthetők és nem állnak kapcsolatban a felperes előzetes letartóztatásával. Ezt az egyértelmű szakértői megállapítást a másodfokú bíróság is irányadónak tekintette. Ebből kiindulva a felperes bizonyított hátrányait értékelve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított nem vagyoni kár összegét helytállónak minősítette, annak felemelésére nem látott alapot.

A felperes fellebbezéssel támadta a kiegészítő ítéletet az okból, hogy az orvosszakértői bizonyítás költségét az elsőfokú bíróság teljes körűen reá terhelte. Mivel a bizonyítás a felperes szempontjából eredménytelen (sikertelen volt), ezért a Pp. 80. § (2) bekezdés első fordulata alapján annak költségét viselnie kell.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a fellebbezéssel támadott körben a Pp. 253. § (2) bekezdésére figyelemmel helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes képviselőjével felmerült jogtanácsosi munkadíjat (Pp. 75. § (2) bekezdés) megtéríteni, melynél figyelembe vette, hogy a felperes a saját fellebbezése körében nagyobb arányban lett pervesztes, mint az alperes. A felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán - mely csak a másodfokú eljárásban érvényesült - a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli, csakúgy mint az illetékmentes alperes csatlakozó fellebbezésének illetékét.

, 2007. november 29.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: